

ஆய்வுக் கட்டுரை

கறுப்பு - வெள்ளை - சிவப்பு

சங்க காலத் தமிழர்களின் மேனி நிறம் குறித்து பலவிதமான கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. தீராவிட இனம் காரிய நிறம் கொண்டதென்றும், ஆரிய இனம் வெள்ளை நிறத்தது என்றும் சொல் வதுண்டு. ஆனால் சங்க கால இலக்கியங்கள் காட்டுகின்ற சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் நிறம் இந்த இனக்கோட்பாட்டுக் கருத்துக்கு முற்றிலும் சாதகமாக இருக்கிறதா என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் இல்லை என்று தான் சொல்ல வேண் டியிருக்கிறது.

முதன்மையான ஓர் உண்மை என்னவன்றால் சங்க காலத்திய சமூகத்தில் வீரயுக்தின் பண்புகள் நிறைந்து காணப்பட்டாலும் நிலபிரபுத்துவ கண் ணோட்டமும் வலிமையானதாக நிலவியிருக் கிறது. அதாவது நிலவடைமைச் சமூகத்தின் கூறுகள், சங்க காலத்தில் ஆழமாக வேறுநன்றியிருந்தன.

நில பிரபுத்துவத்தின் ஓர் இயல்பு என்னவன்றால் அழகு குறித்த கண்ணோட்டமாகும். ஆண்களுக்கு அழகு என்பது வேறு அளவுகோலால் எடை போடப்பட்டது அல்லது தீர்மானிக்கப்பட்டது. பெண்களுக்கு வேறு அளவுகோல் பயன்படுத்தப்பட்டது. குறிப்பாக ஆண்களுக்கு உடல் நிறம் முதன்மையான ஒன்றாகக் கருதப்படவில்லை.

ஒரு பெண்ணைக் காக்கின்ற தீற்ம படைத்தவனே தலைமகனாகக் கருதப்பட்டான். அது ஆண்களின் இயல்பாகக் கொள்ளப்பட்டது. இன்றைய கதாநாயக இலட்சணமே சங்க காலத் தலைமகனுக்கு அளவுகோல். ஒட்டுமொத்தமாக சங்க இலக்கியங்களான அகநானூறு, ஜங்குறு

நாறு, கலித்தொகை, குறுந்தொகை ஆகியவற்றைத் தீரடிப்பார்த்தால் கூட, ஒரு பெண்ணைக் காக்கின்ற ஆற்றல் படைத்தவனே

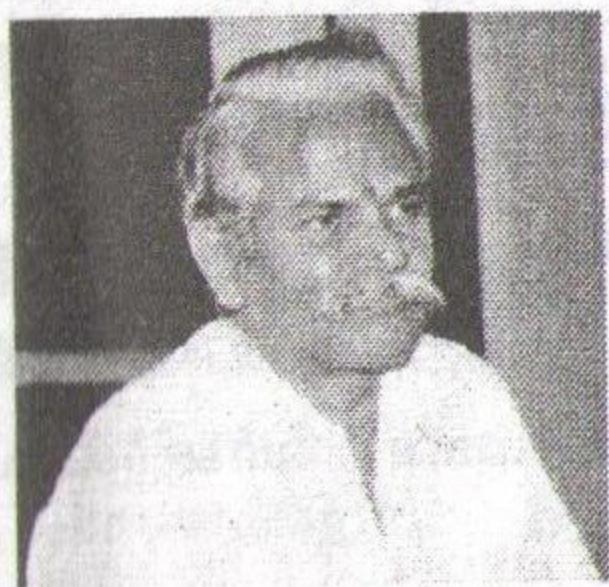
தலைமகனாகக் கருதப்பட்டமை நன்கு புலப்படும். அப்படியென்றால் அவனுக்கு வெளியுலக வாழ்க்கை முதன்மையானது. அதாவது போர் அவன் வாழ்வில் முதலிடம் பெற்றது. 'வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே' என்பது இலக்கணம். வினை என்ற சொல்லுக்குப் போர் என்று ஒரு பொருள் உண்டு.

ஆடவன் போர் செய்கின்ற ஆற்றல் படைத்தவனாக உடல் உரத்துடன், உள்ள உரமும் கொண்டவனாக இருக்க வேண்டும் என்றே எதிர்பார்க்கப்பட்டது. மழையிலும் வெயிலிலும் காய்ந்து உரமேறிய உடற்கட்டு வேண்டும்.

சேரன் சொங்குட்டுவனைப் பற்றிச் சொல்லுபிடித்தில் பதிற்றுப்பத்தில், 'நோய்தபு நோன் தொடை' என்ற வரி இடம் பெறுகிறது. அதாவது நோயை எதிர்த்து வெற்றி கொண்ட கட்டுறுதியடைய உடல் கொண்டவன்தான் தலைமகனாக இருக்க இயலும். அவன் தோள்கள் தீரண்டும், மார்பு அகன்றும் இருக்க வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது. ஆணின் மார்பை 'அகலம்' என்றே குறிப்பிடும் வழக்காறும் இருந்திருக்கிறது.

குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்றில், ஒரு பெண், ஒரு ஆடவன் மீது காதல் கொள்கிறாள். அவன் காதல் நோய்க்குக் காரணம் முருகனோ என்று ஜயற்று தாய்மார்கள் வேலன் வெறியாடலுக்கு ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். வேம்பற்றார்க் கண்ணன் கூத்தன் என்ற புலவர் அப்பாடலில் கேலியாகக் கேட்கிறார். அவளது காதல் நோய்க்குக் காரணமான அந்த ஆடவனின் பரந்த மார்பு வெலனுக்குக் கொடுக்கும் இந்தப் பலியை ஏற்றுக் கொள்ளுமா? ஏனென்றால் இவள் காதல் நோய்க்கு காரணமே வேறு. இவள் நோய்க்கு முருகனே காரணம் என தவறாக எண்ணி அவனுக்குப் பலி கொடுத்தால் இந்தக் காதல் நோய்

**கல்வெட்டு ஆய்வறிஞர்
எஸ்.இராமச்சந்திரன்**

உலோல் வாழ நினைப்பவன் ஒட்டுப்பயகில் யெனும் செய்கிறான்.

சுற்றின்பம் என்பது யலி ஆட்மேர்க்கு வெளியே இருப்பது.

தீராது. அதற்குக் காரணம் அவள் காழற்றிடுவனின் அகன்ற மார்பு என்பவராக 'ஒன்தார் அகலமும் உண்ணுமோ பலியே?' (குறி.362) என்று கேட்கிறார்.

அகலம் என்ற சொல்லே ஆடவனின் மார்பைக் குறிக்கிறதென்றால், பரந்த மார்பு ஆண் மகனின் அழகுக்கு திலக்கணமாகக் கருதப்பட்டமை புலப்படும்.

இது போன்றே தீரண்ட தோள்கள். ஒரு தலைமகனுக்கு அரச பாரத்தைத் தாங்குகின்ற ஆற்றல் இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் சத்தீரியனுக்குப் பாகுஜன் என்ற அடை மொழி உண்டு. அதாவது தோளில் பிறந்தவன் என்று பொருள்.

பெருநராற்றுப்படையில் கரிகாலன் நாட்டைத் தன் தோளில் தாங்கினான் என்ற பொருளில் 'நாடு செகில் கொண்டு' என்ற வரியே (வரி. 138) இடம் பெறுகிறது. அப்படியென்றால் தோள் வலிமை மிக்கவனாக இருப்பது ஆடவனுக்கு அழகென்று கருதப்பட்டது. அது போன்றே 'தாள் தோய் துடக்கைச் சான்றோர் பெருமகன்' என்ற வரி சங்க திலக்ரியத் தீல் இடம் பெறுகின்றது. தாள் தோய் துடக்கை என்றால் முழங்கால் வரை நீண்ட கைகளை உடையவன் என்று அர்த்தம். இதையே வடமொழியில் ஆஷானுபாகு என்பார்கள். ஜானு என்றால் முழங்கால், பாளுன்றால் தோள். முழங்கால் வரை நீண்ட கைகளை உடையவன். இத்தகைய கை எப்படி ஏற்படும்? வாள்வீச்சு, விற்பயிற்சி, போன்றவற்றை தொடர்ந்து பரம்பரை பரம்பரையாகச் செய்வதுமால், உடன்கூறு தியல்பாக அவ்வாறு அமையும். திட்டாக்காட்டு பொருள்கள் கொண்ட ஆடவர்கள்தான் அழகான ஆண்மக்களாகக் கருதப்பட்டார்கள்.

ஆனால் பெண்டிர்க்கு, முணையறை வாழ்க்கை முதன்மைப் படுத்தப்பட்டது. விளையிய ஆடவர்க்கு உயிரே என்று சொல்லப்பட்டது போல, மனையறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிரிடக் கூடியவர்கள்.

குடும்பச் சூழனில் கண்ணுமைப் பெற்றுவது ஒரு பெண்ணுக்கு இலக்கணமையும் கழுதப்பட்டது. போர் பெண்களுக்கு வரை முழுமூலமாக விள்ளை.

முணையறை வாழ்க்கையிய அமைக்கு உரியது என்பதால் அவ்வாறு பொறுத்தில் ஒப்பனைகள் முதலிடம் பீழ்த்து, போன்று வர்ணிக்கும் இடர்களில் உள்ள.

இலக்கியங்களில் 'உண்கண்' என்ற சொல் தீரும்பத் தீரும்ப இடம் பெறுவதைக் காணலாம். உண்கண் என்றால் மைதீட்டப்பட்ட கண்கள் என்று பொருள். இயல்பாக அமைந்த இமைகளுக்கும், புருவங்களுக்கும் மைதீடி அழகூட்டுகிறாள் அவள்.

முகப் பொலிவை அதீகரிக்கும் இந்த ஒப்பனையில் மற்றொன்றும் நோக்கத்தக்கது. சங்க காலப் பெண்களின் நிறம் பொதுவாகக் கறுப்பாக இருந்திருந்தால் காரிய மையை மேலும் தீடி முகத்தை விகாரமாக்குவார்களா? இந்த மை தீட்டும் காரியம், அதன் நோக்கத்தையே முறியடித்து விடும் அல்லவா? ஓரளவிற்கு மாநிறமாகவோ அல்லது பொன்னிறமாகவோ இருந்தால்தான் மைதீட்டல் கண்களுக்கு மேலும் அழகூட்டும், பொலிவைத் தரும். கண்களுக்கு மை தீட்டல் பெண்களின் ஒப்பனையில் ஒரு முக்கியமான இடத்தை இன்று வரைப் பெற்றிருப்பதைப் பார்க்கும் போது தீராவிடப் பெண்களின் நிறம் கறுப்பு என்பதை ஏற்க முடியவில்லை.

நற்றிணை காட்டும் ஒரு பெண்ணின் மேனி பொன்னிறத்தாக இருக்கிறது.

அண்ணாந்து ஏந்திய வனமுலை தளரினும்,
பொன் நேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த
நல் நெடுங் கூந்தல் நரையொரு முடிப்பினும்
நீத்தல் ஒம்புமதி - பூக் கேழ் ஊர!.....

(நற்றிணை பாடல் 10)

என்பன அப்பாடல் வரிகள்.

தீமிர்த்த மார்பு தளர்ந்து, பொன் போன்ற நிறம் கொண்ட மேனி சுருக்கமுற்று, கறுந்த மணி போன்று இருண்டு அடர்ந்த கூந்தலை நரையோடு முடிக்க வேண்டிய முதுமைப் பருவம் வந்தாலும் நீ இவளைக் கை விட்டு விடாதே என்பது இதன் பொருள்.

குறுந்தாகையில்,
பூப்போல் உண்கண் பொன்போல் மேனி
மாண்வாரி அல்குல் குறுமகள்
தோள் மாறு படுதும் வைகலோடு எமக்கே.....

(குறுந்தாகை.101)

இப்பாடலில் பொன்போன்ற நிறமுடைய மேனிக்கு மைதீடிய கண் அழகாகக் கருதப்பட்ட செய்தியைக் காண்கிறோம். இதுபோல் கருநிற மேனியடை

யாள் கருமையைப் பூசிக் கொண்டாள் என்று சங்கப் பாடல்களில் இடம் பெற்றதாகத் தெரிய வில்லை. பொன்னிறமே பெண்டிர்க்கு அன்றைய சமூகத்திலும் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டது.

பொன் என்றால் பொதுவாக பொலிதல் என்ற பொருள் அடிப்படையில் அது தங்கத்தை மட்டும் குறிக்காது எல்லா உலோகங்களையும் பொதுவில் குறிக்கும் என்ற ஒரு கருத்து உண்டு. ஆனால் கலித்தாகையின் கிறுதிப்பாடல் அக்கருத்

வேல் போன்ற வீழி கொண்டவளும் கிறுநியில் கோல் ஊன்றியே நடியாள்.

கும்பி "நெவில்னே ஸ்ரீ பாணை வீண்டும்தீர்
வெயிற் கோண்டும்தீர் ஸ்ரீ கல்வி¹⁴"
தெப்பொய்யாக்குகிறது. (பாடம். 212)

....பிறங்கு நீர் சடைக்கரத்தான் அணி அன்ன
நின் நிறம் என்றும்,

.....புதுத்திங்கட் கண்ணியான் பொன்புண்
ஞான்று அன்ன நின்கதுப்பு உறைம்
கவினையாய், காண்டலும் காண்பவோ?
என்றும் வரும் வரிகளில் சிவன் அணியும்
கொன்றைமலரை அந்தநாயகியின் மேனிநிறத்திற்கு
உவமையாகச் சொல்வதைக் காண்கிறோம்.
கொன்றைப் பூப்போன்ற இளமஞ்சள் மேனி
கொண்டவன் அப்பெண்.

ஜங்குறநூறு காட்டும் ஒரு தலைவியின்
அழகிய பொன்னிற மேனி பற்றிய குறிப்பும் இங்கு
கருத்த தக்கது. தலைவன் பிரிந்து சென்ற போது
பசப்புற்ற அவளது நெற்றி, அவன் தன்னை மணம்
புரிய வேண்டிய பொருளோடு வருதலை அறிந்த
போது பொன்னை விடவும் சிவந்து ஒளி பெற்றது
என்கிறது அப்பாடல். இயல்பாகவே பொன்னிறம்
கொண்ட மேனியோடு அப்பெண் இருந்ததால்தான்,
அது மேலும் சிவந்தது என்று உவமையைப் புலவரால்
பொருத்தமாக பயன்படுத்த முடிந்தது.

.....முழங்கு கடல்
தீரை தரு முத்தம் வெண் மணல் திழமக்கும்
தன்னைம் துறைவன் வற்றென,
பொன்னிறும் சிவந்தன்று: கண்டிலின் நுதலே

(பாடம் 105)

என்பன அப்பாடல் வரிகள்.

பட்டினப் பாமையில் ஸ்ரீ நாட்டு உயர்
குடிப் பெண்டிர் செம்பவள மேனி நிறமுடையவராக
இருந்தனர் என்ற செய்தி குறிப்பிடப்படுகிறது.

.....பாசிழழ, பகட்டி அங்குல், ரூச உடை,
துகிர்மேனி, மயிள்ளியல், மாள் நோக்கின்,
கிளி மழை, மென்சாய்விளார்..... (பாடல் வரி
கள் 147 - 150) என்பதில் வரும் ரூபிர் என்பதற்கு
செம்பவளம் என்று பொறுத்தி, எனவே சங்க கால
மகளிர் ஜில் மத்துவி நிறநிலை மட்டுமல்ல, செம்
மை நல்நூல் பவள நிறநிலை நிறந்தனர் என்பது
தெரிய வருகிறது.

துவந்தையின்கைப் பார்க்கும் போது
சங்ககாலப் பெண்டுத்தைய மேனி நிறம்
பொன்று: ஸ் வ. வரிக்கட்டுவது அல்லது

கிரும்பு உண்ணும் கௌமய, கரும்பும் பும்பாயு முதலை.

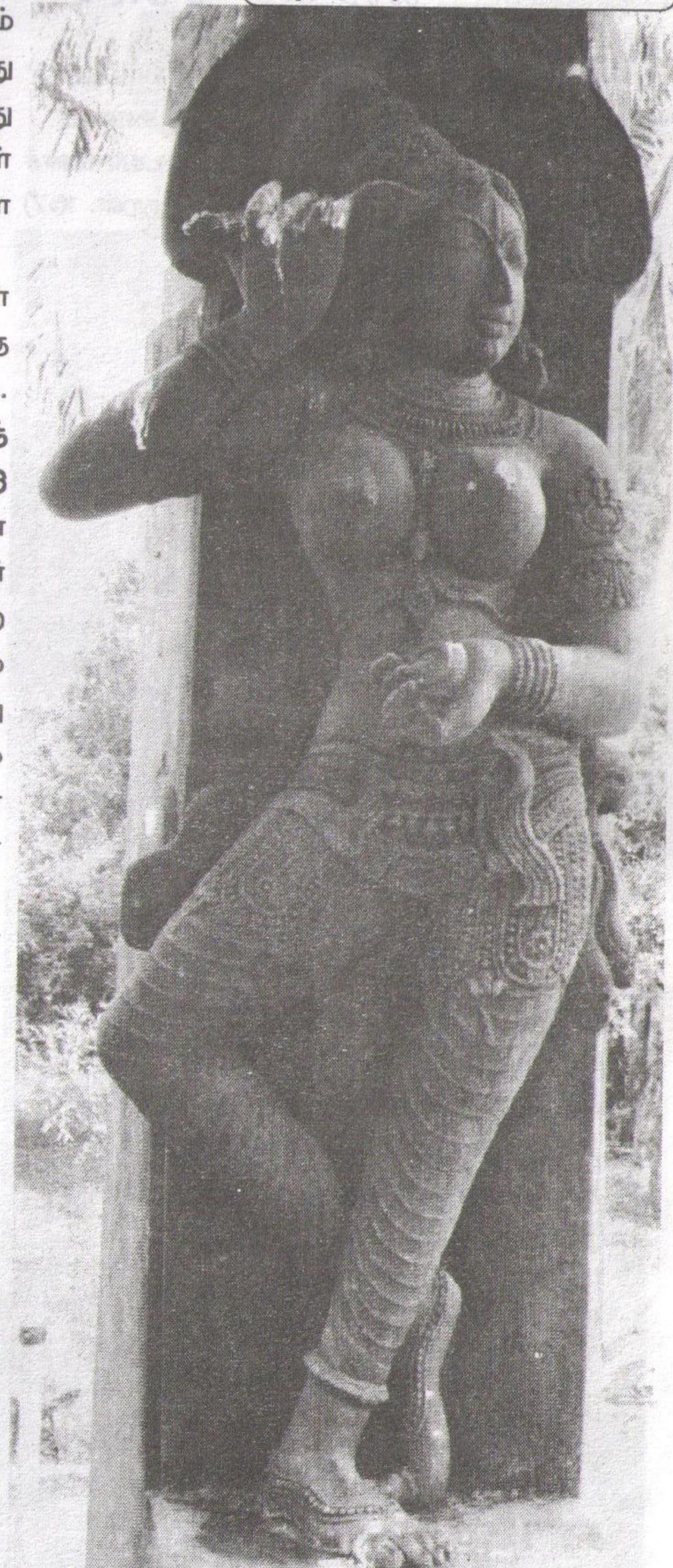
"செந்திரப் பாசுப்பேண்¹⁴ பும்பாயு பும்பாயு செந்திர்
பாசுவெயில் ஓரள்ளியன் வெயிற்": மேந்தூர். 410-

→ மாண்புமிகு நீல அரசினரும் ஸங்கம் - திருமதி.

அரசினரும் = கன்றுளி.

ஒப்பிடப்படுவது, பொன்னின் பளபளப்பை மட்டும் குறிக்காது. அதன் நிறத்தையும் குறித்தது என்பது தெரிகிறது. மினுமினுப்பான இளம் மஞ்சள் அல்லது செம்மை கலந்த பவள நிறத்தை அவர்கள் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு இப்பாடல்களே சான்றாகும்.

நவ-ஷிசம்பர் 2013

மஞ்சள் தேய்த்து பெண்கள் குளிப்பதுகூட அந்தப் பொன் வண்ண நிறத்தை மெருகூட்டுவதற்காகவே. நெடுநல் வாடையில்.

.....கழியடை வியல் நகர்ச் சீறுகறுந் தொழுவர், கொள் உறழ் நறுங்கல், பல கூட்டு மறுக... (வரிகள் 49,50) என்பதில் அரண்மனை போன்ற பெரிய வீடுகளில், ஏவல் விணைஞர் கரியநிற அம்மியில் பல கூட்டுஅரைத்தனர் என்ற செய்தி தெரியவருகிறது. பல கூட்டுஏன்பது சுந்தனம் கஸ்தூரி மஞ்சள் முதலானவற்றைச் சேர்த்து அரைத்து உருவாக்கப்பட்டது என்றும், அது பசும் கூட்டு என்றும் வழங்கப்பட்டது என்றும், பெண்ணின் ஒப்பனைக்கு பயன்படுத்தப்பட்டது என்றும் உரையாசிரியர்களின் விளக்கத்தால் தெரியவருகின்றன.

இன்றும் மஞ்சள் ஒரு ஆரோக்கியமான அழகு சாதனமாகக் கருதப்படுகிறது என்பது நாம் அறிந்ததே. மஞ்சள் கலந்த ஒப்பனைப் பொருட்கள் குழம்பு வடிவில் விற்கப்படுகின்றன.

இந்த ஒப்பனைப் பழக்கத்தின் அடிப்படையில் பார்த்தாலும், பொன்னிற மேனியே நாயகியர்க்கு விரும்பப்பட்டது அல்லது அழகின் அளவுகோலாகக் கருதப்பட்டது என்பது தெரிகிறது.

காடுகீழாள் என்பது சங்க காலத் தெய்வம். இவள் கொற்றவை, காளி என்ற இரண்டு போர்த் தெய்வங்களிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு தெய்வமாகச் சங்க இலக்கியங்களிலும், நிகண் கேளிலும் சொல்லப்படுகிறாள். காடுகீழாள் என்ற இந்தத் தெய்வம் ஜேஷ்டா அல்லது முதேஷி என்று வழங்கப்படும் தெய்வமே என்று அறிஞர் பி.எல். சாமி அவர்கள் அடையாளம் காட்டி இருக்கிறார்.

கொற்றவையும், காளியும் கருமைநிறம் கொண்டவை என்பதில் ஜயமில்லை. ஆனால் காடுகீழாள் பொன்னிறத்தவள் என்று அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிலிருந்து தெரிய வருகிறது. சிலப்பதீகாரத்தில், அந்தமாலை சிறப்புச்செய்

காலதையில், 'தீசைமுகம் பசப்ப' என்ற சொற் களுக்கு உரையெழுதும் போது பொன்போல் நிறம் கொண்ட மாலை வெயிலை இளங்கோவடிகள் குறிப்பதாகவும், இக்காலத்தவர் அதைக் காடுகீழாள் வெயில் என்று குறிப்பிடுவதாகவும் சொல்கிறார் உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார். எனவே காடுகீழாள் பொன்னிற

ஓழுக்கமான வாழ்க்கையே முதுகமக்கான சேமிப்பு.

கண்ணப்பநெய்யனாளின் கீழ் 15 பேரூரூப்பு, "மாண்புமிகு நீலங்களுக்கு இட்டு" உருவான் மேசு சேக்கீழார் குழுமம். (பொ. கீஸ் மலீங்கி சுகுக்கு, பா. 147.)

செய்யுட்கிழமூற்று ஸிதாப் பேரஸ் சீர்க்கீஸ்ப

குதும்பம்

மேனியுடையவளாவாள்.

தீருக்குறளில் வள்ளுவர் 'செய்யவள்' என்ற சொல்லை பயன்படுத்துவதைக் காணலாம். அவ்வித்து அழுக்காறு உடையானைச் செய்யவள் தவ்வையைக் காட்டிவிடும் (குறள். 167)

இங்கு செய்யவள் என்பது செல்வத்தீர்கு கடவுளாகிய லெட்சமியையும், தவ்வை என்பது வறுமைக்குக் கடவுளாகிய மூதேவியையும் குறிக்கும். பெண் தெய்வங்களாகிய இவ்விரண்டிற்கும் அக்காலத்தில் ஒரே முந்து வடிவம் கிருந்தீருக்க வேண்டும். அதுவே செய்யவள் அல்லது காடுகிழாள் என்ற தெய்வம். இவள் பொன் மாலைப் பொழுது போல் பொன்னிறத்தவள் அல்லது சிவந்த நிறத்தவள் என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் உரை எடுத்துக்காட்டாக அமைந்தீருக்கிறது. நன்மை பயக்கும் தெய்வம் பொன்னிறத்தது என்று சொல்லப்பட்ட தென்றால், பொன்னிற மேனியே சங்க காலத்திலும் பெண்களுக்கு விரும்பப்பட்டது என்பது தெளிவாகவே தெரிகிறது. (ஒரே தன்மை - வெவ்வேறு வடிவங்கள் என்ற பெட்டி காண்க)

நிறங்களைப் பற்றி ஆழ் மனதில் பதிந்துள்ள பல வழக்காற்றுத் தன்மைகள், அந்த இயல்புடைய பிறவற்றின் மீதும் ஆகி வந்தீருப்பது சற்று சிந்தித்தால் புலனாகும்.

இன்றும் கறுப்பு, வெள்ளை என்ற நிறங்கள் தீமைக்கும், களங்கமற்ற தன்மைக்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. குறிப்பாக, பெரிய புராணத்தில், மெய்ப் பொருள் நாயனாரைக் கொல்ல, முத்தநாதன் என்பவன் சிவனாடியார் போல் மாறுவேடமிட்டு வருகிறான். இதைச் சொல்லுமிடத்து,

மைபொதி விளக்கேயியளன், மனதினுள் கறுப்பு வைத்து,

பொய்தவ வெட்ஸ்கொள்ளு, புகுந்தனன் முத்தநாதன்..., என்றிரார் ஓசுக்கிழார். இங்கு கறுப்பு என்பது ரித்தைத் துறிக்காது, வஞ்சகம், மறைவானது, மொத்தங்களையற்றது என்ற பொருளில் வறந்துபட்டுவரைத் தான்னாம்.

ஓய்வூத் தெளிவிலைக் கருந்தொழில் என்றிரது பாட்டுவப்பாலை, கருந்தொழில் கல்பாக்கல் (யரி. 12) என்றால் வேட்டை தொழி எனக் கொல்ல, வீதி என்று கொள்ள. இவ்விடத்தில் மீண் ஓய்வூதை துறிக்கும். கிறந்து போன உடல், கடினமாக நிறும் கொள்ளுது கியல்பு என்பதால் முறைத்து கூடிய ரித்தைத் தொடர்பு

குறைக் காற்றுக்குப் பிழை மழும் கூறிவத்தை,

படுத்துவதுண்டு.கரி, கரவு ஜிவை முதலான சொற்களும் அழக்கு, மறைத்தல், களவு ஆகியவற்றோடு தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றன.

இதற்கு மாறாக வெள்ளை என்பது, பொய் கலவாது உண்மை, களங்கமற்ற தன்மை, வெளிச்சம் ஆகியவற்றோடு தொடர்புடையதாக வழங்கப்படுகிறது.

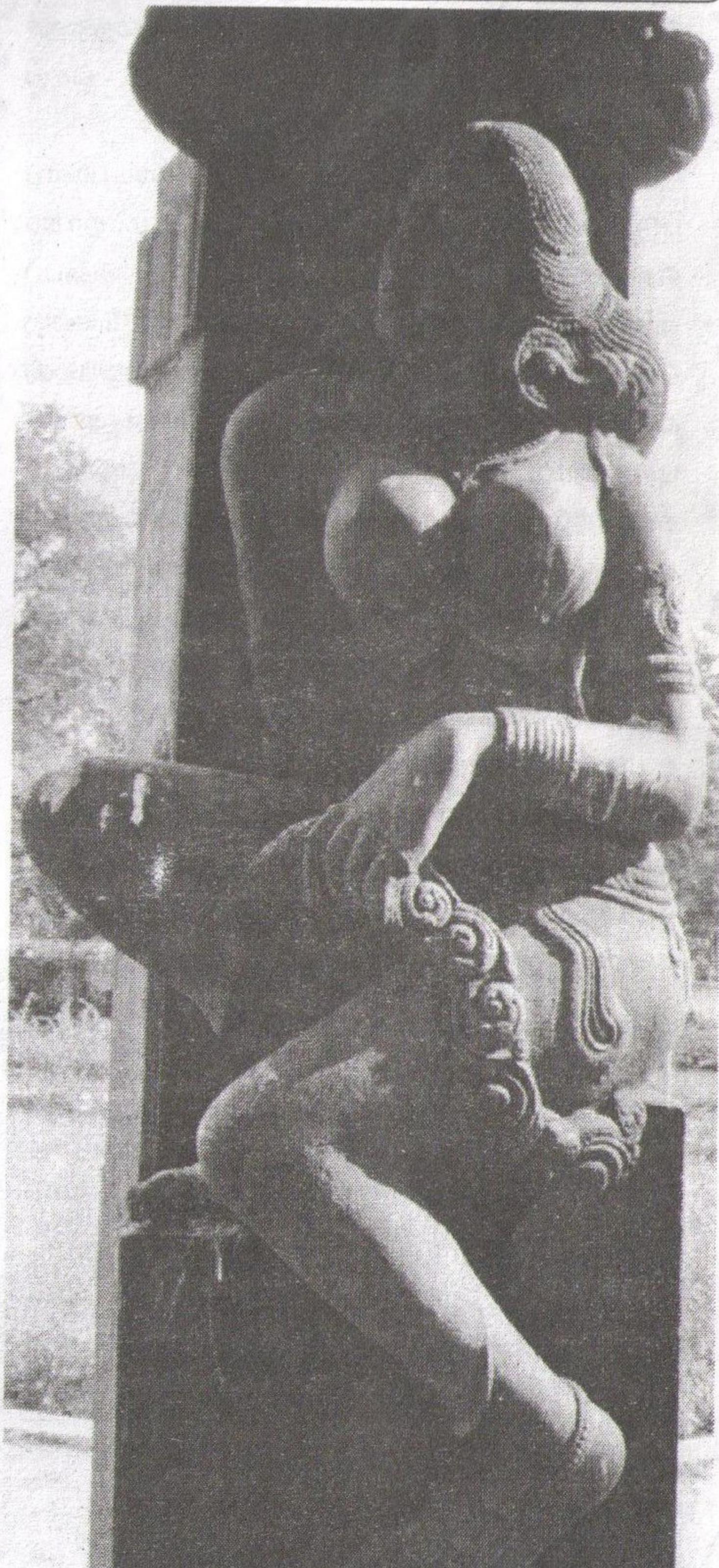
‘வெள்ளைக்கீல்லை, கள்ளச் சிந்தை’ என்பது கொன்றை வேந்தன். பல ஜிடங்களில் வெள்ளை என்பது வெட்ட வெளி போல் உள்ளீட்ர்றது என்ற பொருளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, பொருளற்ற அரட்டையடித்தல் என்ற பொருளில் ‘வெள்ளைக் கோட்டி’ என்றச் சொல்லைச் சிலப்பதீகாரம் குறிப்பிடுகிறது.

வெள்ளாடு, வெள்ளோலை, வெள்ளை வாயன், வெள்ளிலை (வெற்றிலை) போன்ற சொற்களும் கூட இத்தன்மை குறித்தனவாகும்.

மறைக்க வேண்டிய ஆழமான, அந்தரங்க உணர்வுகளை மறைக்கத் தூரியாத முதிர்ச்சியற்ற மனிதர்களை வெகுளி என்று சொல்வதுண்டு. ஆடையை வெளுத்தல் என்றால் அழக்கு நீக்கித் தூய்மைப் படுத்துதல் என்று பொருள்படுகிறது.

சங்க காலக் கடவுளாக ஜிலக்கியங்களில் சேயோன் அல்லது செவ்வேள் குறிப்பிடப் படுகிறான். சிவந்த நிறத்தை உடையவன் என்ற பொருளில் முருகனே அப்பெயரில் வழங்கப் பட்டான். சிவப்பு நிறத்தைக் குறிக்கும் செம்மை என்ற சொல்லுக்கு பண்பட்ட, சிறந்த, அழகிய, செழுமைப்படுத்தப்பட்ட, நேரிய என்றெல் லாம் பொருளுண்டு. நம் மொழியைச் செந்தமிழ் என்கிறோம். ‘செந்தமிழ் ஜியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு’ என்பது தொல்காப்பியப் பாயிர வாரி.

செந்தமிழ் என்பதை ‘நேரிய தமிழ்’ என்று பொருள் கறுகிறார் கால்டுவெல். (செங்கோல் ஆட்சி என்றால் நேர்மையான ஆட்சி என்ற பொருள் காண்க.) கொடுந்தமிழ் என்றால் வளைந்தத் தமிழ் அல்லது கொச்சைத் தமிழ்.

அதாவது ஜிலக்கண வரம்பை மீறியது என்கிறார் அவர். மலையாளமாகத் தீரிந்த மொழியின் முந்து வடிவம் மலைநாட்டுக் கொடுந்தமிழே.

சிறந்த தொழிலாகக் கருதப்படும் வேளாண்மையோடு தொடர்புடைய ஒரு சொல் செய் என்பது. வேளாண் நிலங்களைக் குறிக்கும் போது கூட நன்செய், புன்செய் என்று சொல்கிறோம். வேளாண்மைக்கு அடிப்படையான செய் என்பதற்கு செம்மை, சிவப்பு, வயல் என்றெல்லாம் பொருளிருக்கிறது.

கள்ளிச்செழியின் யானைக் கள்ளென்று உண்பவர் தீவர்.

மதுமை வழி பார்த்து விடுவது; இன்னொலி விடுவது - மனுகரை,
குடும்பம் (ப. 309 - தகை - மூர்த்தி எண் - 2 செப்ட. 1992)

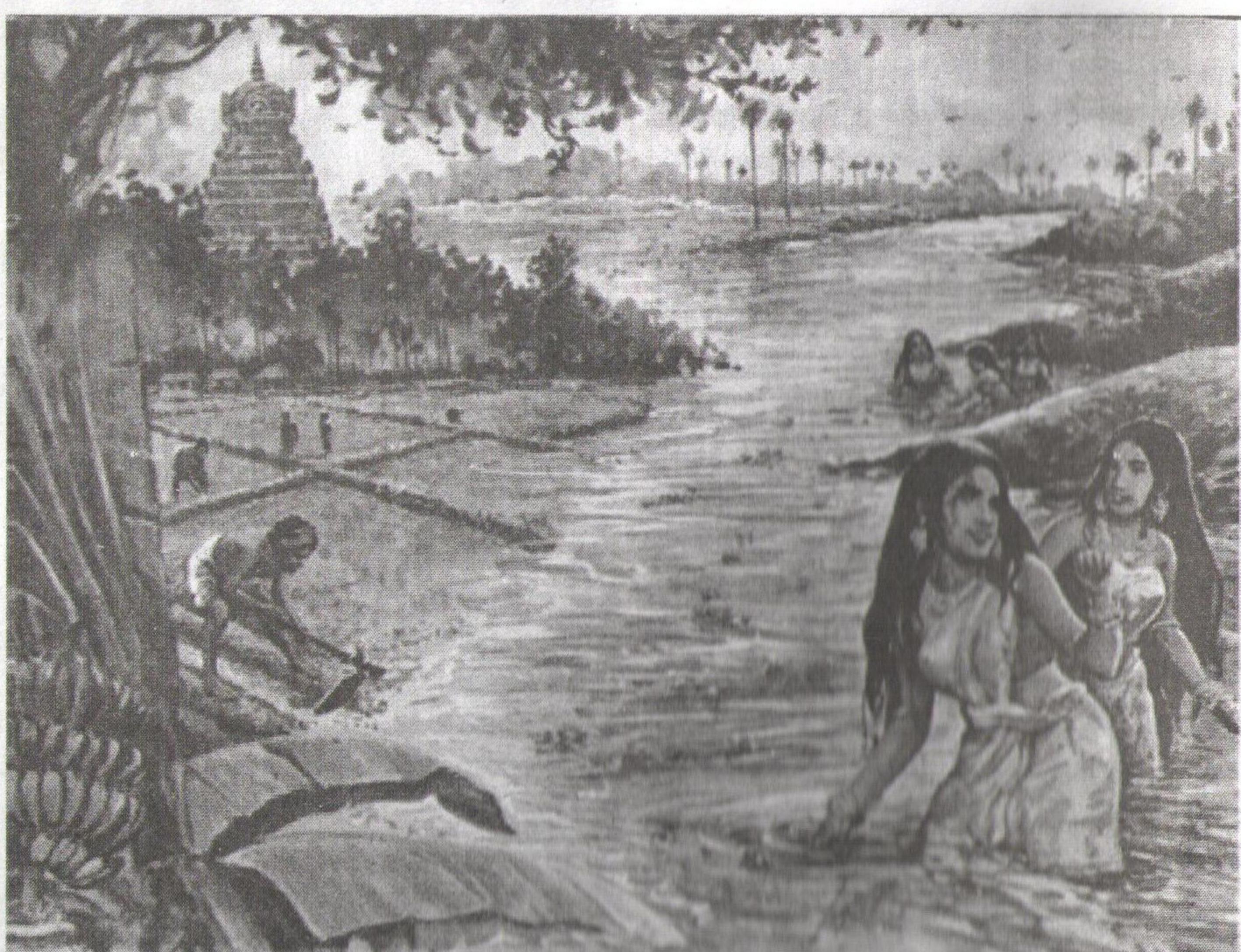
குரும்பா (ப. 309 - தகைத - தினமுடியேங்கும் - 2 மே 1991 - ஏப்ரல் 1992)

வேளாண்மைக்காக மண்ணென் வெட்டி நிலத்தைச் செம்மைப்படுத்துவதால் விளைநிலம் செய்ய எனப்பட்டது.

எனவே கொடுமையை அடையாளப் படுத்தும் கறுப்பு நிறத்திற்கு நேர் மாறாகச் செம்மையை அடையாளப்படுத்தும் சிவப்பு வர்ணம் தீகழ்கிறது. செம்பியன், செம்மல் போன்ற சொற்களுக்கும், சிறந்தவன், பண்பாடுடையவன் என்றுகான் பொருள். பச்சை என்ற சொல்லுக்குப் பக்குவப்படாத என்ற பொருள் வழங்கக் காண்கிறோம். பச்சைக் காய்கறிகள் என்றால் சமைக்காதவை என்று அர்த்தம். பச்சுன் (பச்சை + ஊன்) என்றால் பச்சை மாமிசம் அல்லது பக்குவப்படாத மாமிசம் என்று பொருள் படும். ஆடைஅணிகளால் மறைக்கப்படாத நிர்வாண உடலைப் பச்சை மேனி என்பதுண்டு. தேவாரத்தில் பிட்சாடணர், ‘பச்சை மேனியர், பிச்சை கொள்பவர்’ என்று குறிப்பிடப்படுவதுண்டு. பச்சையாகப் பேசுகிறான் என்றாலே ஓளிவு மறைவின்றி, மனதில்

பட்டதெ, நாகரிகச் சொற்களால் முடிமறைக்காமல் பேசுகிறான் என்று அர்த்தம். பச்சை என்ற நிறப் பெயர் பக்குவப்படுத்தாத, ஒப்பணையற்ற பொருள்கள் பேரிலும், செயல்களிலும் ஆகி வந்தமை தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஸ்ரீப்பட்டாரன பேஸ், பச்சை ஸ்ரீப்பட்டாரன பேஸ் நிறங்களைப் பற்றிய ஆழ்மனத் தாக்கங்களே வழக்காற்றுத் தன்மையில் பிரதிபலிக்கக் காண்கிறோம். எனவே ஏந்தெந்தப் பொருளில் அந்தந்தக் காலச் சமூகம் நிறம் குறித்த சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டும்.

குறிப்பாக சாங்க கால பெண்டிர்களின் மேனி நிறத்தோடு பொன்னை ஒப்பிடுவது, அவர்தம் உடல்தன்மையைக் குறித்த எண்ணத்தீலாகும். பரத்தையாக இருந்தாலும், ஆடல் மகளாக இருந்தாலும் அவளது மேனி மென்மையாக இருக்க வேண்டும் என்பதே, அவர்தம் அழகு குறித்த அளவுகோலாகும். அவ்வகையில் மென்மையும், மினுமினுக்கும் மஞ்சள் வண்ணமும் கொண்ட

კორონაციტ ტერ, ასთაგული ვალები მ' იყო.

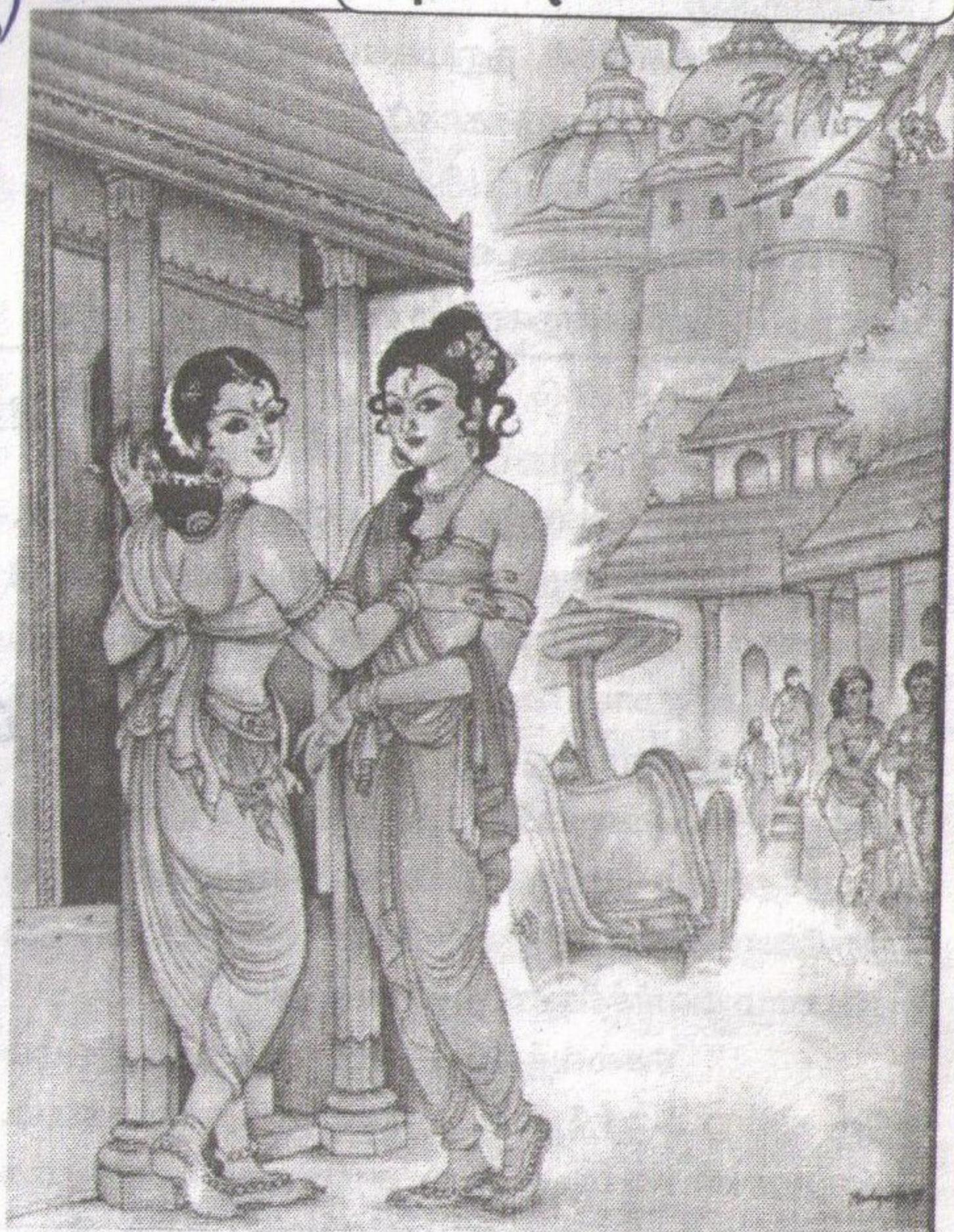
சிங்கரச் சென்னம் ரோட்டு மேனியை நவ-டிசம்பர் 2013
பொன்னின் தன்மை அவள் உடலுக்கு உவமையாகச் சொல்லப்படுவதீல் வியப்பில்லை. இந்தப் பொன்னேர் மேனியை ஒப்பனெனகளால் அழகு செய்வதும், இயல்பிலேயே ஊறிவந்து பண்பாகும். தீது முதன்மையான பண்பாகவே கருதப்பட்டிருக்கிறது. பூச்சுடுதல், தீலகமிடுதல், கண்ணுக்கு மைதீடுதல், அணிகலன்கள் அணிதல் போன்றவை பெண்களுக்கு வலியுறுத்தப்பட்டன.

தீலக வாணுதல் (தீலகமணிந்த ஒளி பொருந்திய நெற்றி) என்பது பெண்டிர்க்கே உரிய அடை மொழியாகும். இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டிய வேறிராகு செய்தியும் உண்டு. தீலம் எனப்பட்ட எள்ளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தைலத்தை எரித்துக் கிடைத்த கரியினைப் பொட்டாக இடுவதே தீலகம். செந்தூரம் என்பது செந்நிறம் உடைய பொட்டு. அது தீலகத்திலிருந்து வேறுபட்டது. கண்ணத்தில் தீருஷ்டி களிப்பதற்காக வைக்கப்படும் கறுப்புப் பொட்டு போன்றதே தீலகம். ஆடவர்கள் வெட்சி, கரந்தை போன்ற போர்த் தொடர்பான பூக்களை அணிதல்திலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படுவது உண்மையே. அவை தோற்றத்திற்கு அழகட்டும் செயலாகக் கருதப்படவில்லை. பூவும், பொட்டும், சந்தனமும், மஞ்சளும் இன்றும் சுமங்களிப் பெண்களுக்கு அடையாளமாகச் சொல்வது போல, அணிகலன்கள் அணிவதும் பெண்களுக்கு முக்கியமாகக் கருதப்பட்டது. ஆயிழை என்றாலே அணிகலன்கள் அணிந்த பெண்ணைக் குறிக்கும் அன்மொழித் தொகையாகும்.

அன்று முதல் இன்று வரை பெண்களுக்கு நகையின் மீதுள்ள நாட்டம், இயல்பானதாக மனதில் பதிய வைக்கப்பட்டிருப்பது நில பிரபுத்துவத்தின் முதன்மையான கூறுகளில் ஒன்றாகும். இழையணி மகளிர் என்றாலே அணிகலன்கள் அணிவதற்குத் தகுதி படைத்த சுமங்களிப் பெண்டிர் என்று தான் பொருள்.

அகநானூற்றில் இரண்டு பாடல்கள், பழந்தமிழர் தீருமணத்தைப் பற்றி வருகின்றன. வாலிழை மகளிர் மணப்பெண்ணை நீராட்டுகிறார்கள். ‘புதல்வற் பயந்த தீதலை அவ்வயிற்று வாலிழை மகளிர்’ (பூரடல். 86) என்கிறது அகநானூறு. அதாவது குழந்தையை மகவாகப்

உழைக்காதவன் செல்வம், நெல் வாட கடலில் பெய்த மழை.

பெற்ற மங்கலப் பெண்டிர். குறிப்பாக ஏன் ஆண் மகவைச் சொல்ல வேண்டும்? ஏனென்றால் ஆண்மகனே குடும்பத்தைத் தாங்குபவன் அல்லது உயர்த்துபவன் என்ற பொருளில் பெண் குழந்தைகளை விட ஆண் குழந்தைகளே விரும்பப் பட்டன. இவையெல்லாம் நில பிரபுத்துவத்தின் முக்கிய கூறுகள். வீரயுகத்திலேயே இக்கூறுகள் தோன்றிவிட்டாலும், நில பிரபுத்துவத்தில் இவை முக்கிய பண்பு நலனாகவே கருதப்பட்டன.

இழையணி மகளிர், வாலிழை மகளிர் என்ற சொற்கள் பெண்டிர்க்கு அணிகலன்களை அணிந்து தும் தோற்றத்தை அழகுபடுத்திப் பார்க்கும் ஆசை, இயல்பிலேயே அமைந்து விட்டதைக் காட்டுகின்றன.

எனவே, ஒப்பனை, அணிகலன்கள் அணிதல், பூச்சுடுதல், தீலகமிடுதல், கண்ணுக்கு மையிடுதல், மேனி நிறத்தை சந்தனம், (சாந்தம்) மஞ்சள் பூசி மேம்படுத்துதல் இவை எல்லாமே ஆடவர்களின்றி பெண்டிர்க்கு மட்டுமே வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆடவர்கள் மார்பில் சந்தனம் பூசுவது குறிப்பிடப்படுவது உண்மையே. அது அழகுக்கல்ல செந்தான்றை பெற்றியிட்டு கொள்ளும் பழங்குடை (காலை மிதியே?) குஷ்ணம் கிடைங்க மாறியிருக்கலை.

உடலுக்குக் குளிர்ச்சி, நறுமணம் கமழுச் செய்தல் போன்ற நோக்கங்களுக்காகவே.

இவற்றிலிருந்து நிறம் குறித்த அளவுகோல்கள் ஆடவர்க்கும், பெண்டிர்க்கும் வேறுபட்டு இருக்கின்றன என்பதை நாம் தெளிவாகத்

தெரிந்து கொள்ளலாம். அத்துடன் தீராவிடர்களின் நிறம் கறுப்பு என்று ஒட்டு மொத்தமாகச் சொல்வதும் ஆதாரமற்றது என்பதையும் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

ஒரே தன்மை - விளவுப்பேறு வழவாங்கள்

தீருமகள் அல்லது இலட்சுமியை வீரலட்சுமி, விஜய லட்சுமி, சந்தான லட்சுமி என்று எட்டு பக்கம் உக்கிரமான வழவமாகவும், மறுபக்கம் சாந்த ரூபியாகவும் பார்ப்பது ஒரு பழங்குடி மனப்பான்மை. அந்த அடிப்படையில் தீருமகள் என்ற ஒரே கருத்தோட்டம் மூதேவியாகவும், செய்யவளாகவும் இருவேறு விதமான தெய்வங்களாக காலப்போக்கில் பரிணாம வளர்ச்சியடைந்துள்ளது

செல்வத்தின் அடிப்படையாகத் தீகழும் தீரு என்ற கருத்தோட்டந்தான் மூதேவியாகவும், செய்யவள் அல்லது இலட்சுமியாகவும் சித்தரிக்கப்படுகிறது. மற்றொரு கண்ணோட்டத்தில் இதை யே எட்டுவித இலட்சுமிகளாகச் சொல்வதுண்டு.

காடுகீழாள் என்பவள் பழையோள் என்றும், மூதணங்கு என்றும், மோடி என்றும், குரி என்றும், நிகண்டுகளில் சித்தரிக்கப்பட கூடிய செல்வத்தின் அதிபதியான தெய்வமாகும். உதாரணமாக பெரும்பாணாற்றுப் படையில்,

பைம்பூண் சேன்ய பயந்த மாமோட்டு
துணங்கை அம் சேல்விக்கு அணங்கு
நொழுத்தாங்கு

.... (வரிகள் 458 - 460)

என்ற வரிகள் இடம் பெறுகின்றன. மூருகனைப் பெற்ற பெருத்த வயிற்றினையுடைய துணங்கையன் செல்வி என்பது நச்சினார்க்கினியரின் உரை.

மோடு என்றால் பெரிய வயிறு, என்று பொருள். பெரிய வயிற்றினை உடைய தெய்வம் மோடி. இது காடுகீழானுடைய மற்றொரு பெயர். மூத்த தெய்வம் என்பதே மூதேவி என்று ஆயிற்று. மூதேவி என்பதைக் குறிக்கும் ஜேஷ்டை என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லுக்கும் மூத்தவள் என்றுதான் பொருள். (நிகண்டுகளில் இது சேட்டை என வழங்கப்படும்) தீருமூருகாற்றுப்படையில், வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ! இழை அணி சிறப்பின் பழையோள் குழவி! (வரிகள் 258 - 259) என்ற வரிகள் இடம் பெறுகின்றன. கொற்றவையின்

மகனாகவும், முருகனைச் சொல்வதுண்டு. பழையோள் என்ற மூதேவியின் புதல்வனாகவும் விதமாகச் சித்தரிப்பதுண்டு. ஒரு முருகனைச் சொல்வதுண்டு.

காலப்போக்கில் மூதேவியைக் காக்கைக் காடுகீழாள் குழுதைவாகினி, கேட்டை, தடலணங்கு என்று தீமையின் சின்னமாகவும், அழக்கின் வழவமாகவும், சோம்பலின் உறைவிடமாகவும் சித்தரிக்கின்ற கருத்தோட்டம் வந்து விடுகிறது.

அதற்கு மாறாக, காடுகீழாளின் வேறு வழவமான இலட்சுமி அல்லது செய்யவளை முயற்சியில் கிடைக்கும் வெற்றியின் தெய்வமாகவும் சித்தரிக்கின்ற மரபு ஏற்பட்டு விடுகிறது. அதைத்தான் தீருவள்ளுவர்,

மாடுளாள் மாழுகடி என்ப, மடியினாள் தாள்உளாள் தாமரையி னாள்
(குறள். 617)

என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சோம்பலில் மூதேவியும், சோம்பலில்லா முயற்சியில் தீருமகள் அல்லது செய்யவளும் வாழ்கிறார்கள் என்பது பொருள்.

அடிப்படையில் செய்யவள் என்றால் சிவந்தவள் என்று அர்த்தம். செல்வத்தின் அடிப்படையான காடுகீழாள் என்பவள் பொன்னிறத்தவளே என்பதற்கு அடியார்க்கு நல்லாரின் சிலப்பதீகார உரையே எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது.

நிடனுற்ற போது தர்மம் செய், முதுமையில் அமைந்த கொள்.

‘ஹ்ரைஸ்து தீவகாச்சி’²⁰ சிங்க கட்டில்பாமா. சுட்டுவா
கல்லூரிஸ்டல், மா. 69. இப் பூர்ப்படிழாள்.